

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5205/2020
18.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Весне Поповић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јасика, адвокат из ..., против туженог „Дунав осигурање“ а.д.о. Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1434/19 од 13.05.2020. године, на седници одржаној 18.11.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1434/19 од 13.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље, изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1434/19 од 13.05.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1434/19 од 13.05.2020. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично уважена и пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 8/19 од 03.10.2019. године, преиначена тако што се досуђени износ по основу претрпљених физичких болова са 70.000,00 динара снижава на износ од 50.000,00 динара, а досуђени износ по основу претрпљеног страха са 70.000,00 динара снижава на износ од 40.000,00 динара, све са законском затезном каматом на снижене износе почев од првостепеног пресуђења до исплате, те је обавезан тужени на исплату досуђених снижених износа, док је одбијен као неоснован захтев тужиље у преосталом делу по основу претрпљених физичких болова у износу од 20.000,00 динара и претрпљеног страха у износу од 30.000,00 динара, са законском затезном каматом од првостепеног пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка тако што је досуђени износ од 90.200,00 динара снижен на износ од 76.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате и обавезана тужена на исплату наведеног износа, а за разлику од 14.200,00 динара са каматом захтев тужиље је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 3.960,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о захтеву за накнаду нематеријалне штете, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан. О овом праву тужиле и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз правилну примену материјалног права, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања и свих других околности код одлучивања о накнади нематеријалне штете, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете је поднета 26.12.2018. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по измењеном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић